

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XL, šolsko leto 2004/2005, številka 2

Kolofon

Uredniški odbor: Gašper Okršlar, Luka Miklavčič, 8. a; Daša Zupan, Dina Turšič, 8. b; Tjaša Divjak, Katarina Fras, Miha Perhavec, Maja Jotić, Tamara Petrović, Anka Pogačnik, 8. d; Nina Mikič, Maša Petač, Rok Sušnik, Linda Stublla, Luka Murnik, Kristina Štern, Vesna Rogl, Aleksandra Kuhar, Nina Tanasič, Aleš Hain, Eva Fras, 7. b; Nejc Vovk, Tilen Markun, 7. c; Maja Valjavec, 5. c; Nasja Starman, Nina Klemenčič, Tina Sajovic, Damir Turšič, Monika Zabret, Lucija Pavlin, Karin Šega, Nina Stojković Todorić, Nina Kristanc, Kaja Ožek, 5. č.

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Oblikovala: Tilen Markun in Primož Mekuč

Risba na naslovnici:

Natisnjeno v 200 izvodih

Cena: (z DDV) 200 sit

Internet: http://www.o-fp.kr.edus.si/krik/krik_2_0405.pdf

E-mail: krik@-fp.kr.edus.si

UVODNIK

Dragi krikovci in krikovke!

No, pa se že bliža konec šolskega leta in ker smo vam obljudili še eno številko najbolj brane revije na šoli, smo to obljubo izpolnili. In jo še izboljšali, saj smo zbrali cel kup zanimivih prispevkov.

Počitnice bosta podaljšali dve učiteljici, in sicer ga. Godnič in ga. Šumi, ki odhajata v pokoj. V intervjuju sta nam povedali veliko zanimivega o sebi. Izbirali smo tudi naj učitelja in ga tudi izbrali. Na šoli smo tekmovali v bralni znački in s tem dobili tudi učenca, ki je prebral največ knjig. TU PA TAM je tudi kaj zanimivega iz šolskih klopi, TU PA TAM lahko uživate v haiku poeziji, TU PA TAM pa je tudi dober slovenski celovečerni film. Mi pa smo se srečali z Budho, glavnim igralcem in Mitjem, režiserjem tega filma. Izkoristili smo priložnost in z njima naredili intervju. Oglasili smo se tudi pri slepem Polifemu, malo igrali odbojko, zbijali šale, za konec pa vam pripravili še kviz in če boste imeli srečo, boste za nagrado prejeli toooooliko žvečilnih gumijev, da boste žvečili do naslednje številke KRIKA, ob kateri se boste sigurno še bolj zabavali, saj je vsaka številka boljša!!! Počasi “žvečite” počitnice! Pa lep pozdrav.

Uredništvo Krika

KAZALO

KRIKOVE NOVICE

KRIKOV INTERVJU

S KRIKOM NA POT

KULTURA

HRČEK BERE KRIK

MODA

ŠPORT

KRIK V KINU

ANKETA

RAZVEDRILO

KRIKOVE NOVICE

ŠOLSKI PLES

Diskoteka Lipa v Pirničah, 25. 4. 2005 – Zbrali smo se ob pol šestih na šolskem dvorišču. Šolskega plesa smo se udeležili vsi osmi razredi. V Lipi smo se na začetku vsi obotavljali, plesala je le peščica. Zgled so nam dali učitelji, ki so v parih zaplesali polko na pesem od Atomic harmonik. Do sedme ure je bilo plesišče polno. Glasba je bila po našem okusu. V Lipi bi morali biti do devete ure zvečer, vendar smo naš ples podaljšali za petnajst minut. Domov smo se vrnili malo po pol deseti uri zvečer. Vsi smo se imeli super.

Dina Turšič, 8. b

KRIKOV INTERVJU

INTERVJU Z GO. GODNIČ IN GO. ŠUMI

V letošnjem šolskem letu zadnjič poučujeta ga. Godnič in ga. Šumi. Obe imata veliko skupnega: obe sta poučevali naravo in biologijo, ga. Godnič tudi gospodinjstvo, obe imata za sabo več kot 30 let delovne dobe, obe sta učili že veliko generacij, tudi veliko naših staršev, obe odhajata v pokoj ...

Preden pa se dokončno poslovita od šolskih klopi, sta nam zaupali veliko zanimivega v zvezi s šolo, študijem, mladimi leti, hišnimi ljubljenji ...

Krik: Kako se počutite, ko odhajate v pokoj?

Ga. Godnič: Občutki so dvojni; po eni strani se veselim, po drugi pa pravzaprav bojim.

Ga. Šumi: Po eni strani se mi zdi fino, ker bo življenje postalo bolj umirjeno. Po drugi strani pa se sprašujem, če mi morda ne bo dolgčas – včasih prav gotovo. A si bom že našla druge zaposlitve, saj mi je služba vzela res veliko časa, ne samo v šoli, ampak tudi doma.

Krik: Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Ga. Godnič: Ker sem si vedno želela delati z mladimi ljudmi.

Ga. Šumi: Ker sem vedno imela okrog sebe otroke in sem bila rada v njihovi družbi. Za ta poklic sem se navduševala že kot čisto majhna. Ko smo se otroci igrali, sem bila vedno učiteljica.

Krik: Ali so vas starši spodbujali pri vaši odločitvi?

Ga. Godnič: Ne, želeti so, da bi opravljala drug poklic.

Ga. Šumi: Niso mi nasprotovali in so mi vedno stali ob strani, ko sem študirala za ta poklic.

Krik: Koliko časa že učite na naši šoli?

Ga. Godnič: Slabih 33 let, natančneje 32,3 leta, kar pomeni, da sem učila veliko vaših staršev.

Ga. Šumi: 34 let.

Krik: Ali se vam je pri pouku kdaj zgodilo kaj nenavadnega?

Ga. Godnič: Vsaka ura in vsak razred je nekaj posebnega, zato je bilo v teh letih veliko nenavadnih situacij.

Ga. Šumi: Zanimivih in nenavadnih dogodkov je bilo v štiriintridesetletnem obdobju kar nekaj. Večkrat se spomnim, da smo nekoč zagledali, kako se po učilnici sprehaja miška. Prišla je s travnika, verjetno skozi

kakšno luknjo. Zanimivo, da je prišla ravno v biologijo, kot da bi vedela, da se tu učimo tudi o živalih.

Krik: Kaj vas najbolj razjezi pri delu v razredu? Zakaj?

Ga. Godnič: Nemir, ker moraš biti pri poučevanju in poslušanju skoncentriran (tako učitelj kot učenci).

Ga. Šumi: Ko nekateri učenci ne poslušajo in potem vprašajo RAVNO tisto, kar sem že povedala. To me razjezi zato, ker se učenci ne zavedajo, da s poslušanjem v šoli pridobijo veliko znanja. Tako se tudi doma ni treba toliko učiti.

Krik: Kaj vas je najbolj veselilo pri vašem delu?

Ga. Godnič: Znanje učencev, ki je rezultat njihovega učenja pa tudi mojega posredovanja učne snovi.

Ga. Šumi: Isto zaradi česar sem se odločila za ta poklic – delo z učenci. Pa seveda to, da sem učencem skušala približati naravo, predvsem živali, in jim skušala privzgojiti pravi odnos do narave in še posebej do živali. Zato smo v učilnici vedno imeli tudi živali in z veseljem sem vsa leta opazovala, kako so se učenci vsako uro “zapodili” do kletk in gledali in božali živalce (hrčke, skakače, morske prašičke).

Krik: Kaj bi delali, če ne bi učili biologije?

Ga. Godnič: Ker imam diplomo tudi iz kemije, bi verjetno učila kemijo.

Ga. Šumi: Verjetno bi učila kaj drugega; v vsakem primeru bi delala kaj z otroki.

Krik: Ali imate radi kitajsko hrano?

Ga. Godnič: Ne.

Ga. Šumi: Imam, le prav pekoče ne in ne sluzave juhe!

Krik: Ali jeste meso? Kaj mislite o vegetarijancih?

Ga. Godnič: Meso jem. O vegetarijancih pa mislim, da je vsakršno pretiravanje škodljivo.

Ga. Šumi: Zelo rada jem meso, pa seveda tudi sadje in zelenjavno. Sploh pa nisem zagovornica vegetarijanstva. Menim, da se je človek razvil v tako obliko, da mora jesti mešano hrano.

Krik: Ste kdaj nosili krvzno? Kaj mislite o tem?

Ga. Godnič: Sem, da je toplo! Ha, ha, ha ...

Ga. Šumi: Da, imam krvzeno jakno in jo nosim, kadar je hud mraz. Nisem proti, da bi ljudje nosili krvzno. Saj vendar zgodovina razvoja človeka govori o tem, kako si je v davni preteklosti človek izdeloval obleko iz živalske kože, da ga ni zeblo v hladnih mračnih jamah. No, pa saj tudi jemo meso vsak dan in zaradi tega ne protestiramo.

Krik: Ali ste odraščali z živalmi?

KRIKOV INTERVJU

Ga. Godnič: Doma smo imeli le kokoši.

Ga. Šumi: Da, tako je. V naši hiši, ko sem odraščala, je bilo vedno veliko živali. Ljubezen do živali sem podedovala predvsem po očetu. On je vedno imel živali. Gojil je papagaje, imeli smo jih tudi po 40. Vzgojil je najrazličnejše, od rumenih, modrih, zelenih do svetlosivih, skoraj belih. Imeli smo veliko kletko s številnimi valilnicami. In če je prišel kdo kupit papagajčka, sem, ker sem bila najmlajša in seveda najmanjša, zlezla v kletko in ujela izbranega papagaja. Pri hiši smo imeli tudi kokoši, račke in psa šarplaninca. Mačk pa ne, saj bi imele ob papagajih preveč "stresno" življenje.

Krik: Katera je vaša najljubša žival? Ali kakšno imate?

Ga. Godnič: Naš Max (črn labradorec, star 5 let).

Ga. Šumi: Odkar živim v svoji hiši (25 let), imamo pri hiši vedno mačke. Tako sem se navadila nanje, da bi brez njih težko živila. Spoznala sem, kako so to zanimive, prefinjene in predvsem samosvoje živali. Predvsem kažejo svojo voljo; najbolj občudujem njihovo ljubezen do ugodja. Strašno uživajo v spanju, ob tem pa seveda poskrbijo za udobno ležišče. Trenutno sta pri hiši najdenka Mukica (belo-sivo-oranžno lisasta) in velik oranžen muc Garfield. Sta velika prijatelja in se pogosto igrata skupaj in "prijejata" dirke po dnevni dobi. Zelo rada pa tudi spita skupaj – seveda na fotelju, toda zaščitenem s posebno cunjo. Prav rada pa prideta tudi v spalnico in na postelji najdetra najprimernejši položaj, tako da za nas lastnike postelje ostane precej manj prostora. Moram reči, da sta prava izbirčneža in vsak ima skorajda svoj jedilnik. Seveda tudi zato, ker jih pač že ves čas vsi razvajamo. Poznamo njune želje in navade in se kar veliko ukvarjam z njima. Pogosto pravimo, da znata vse, le govoriti ne. Kot vidite, so mi to res ljube živali in bi lahko še marsikaj povedala o njiju. Enako tudi o prejšnjih, ki smo jih imeli, na primer o črni Špeli, ki smo jo imeli osem let in jo je povozil avto, ali pa o Garfieldovi mami Živi, ki je imela skupaj osem mladičkov.

Krik: Ali veliko berete? Kakšne knjige?

Ga. Godnič: Niti ne, če pa že, bolj strokovno literaturo. To bom nadoknadila v svojem dooo...lgem prostem času v pokoju.

Ga. Šumi: Včasih sem brala zelo veliko, razne zvrsti, od romanov do poljudnoznanstvenih knjig. Sedaj berem malo manj, še vedno pa veliko novejše strokovne (naravoslovne) literature. Veselim se, da bom lahko spet brala več, ko bom v pokoju in bom imela tudi za to več časa.

Krik: Ste se kdaj ukvarjali s kakšnim športom?

Ga. Godnič: Ne.

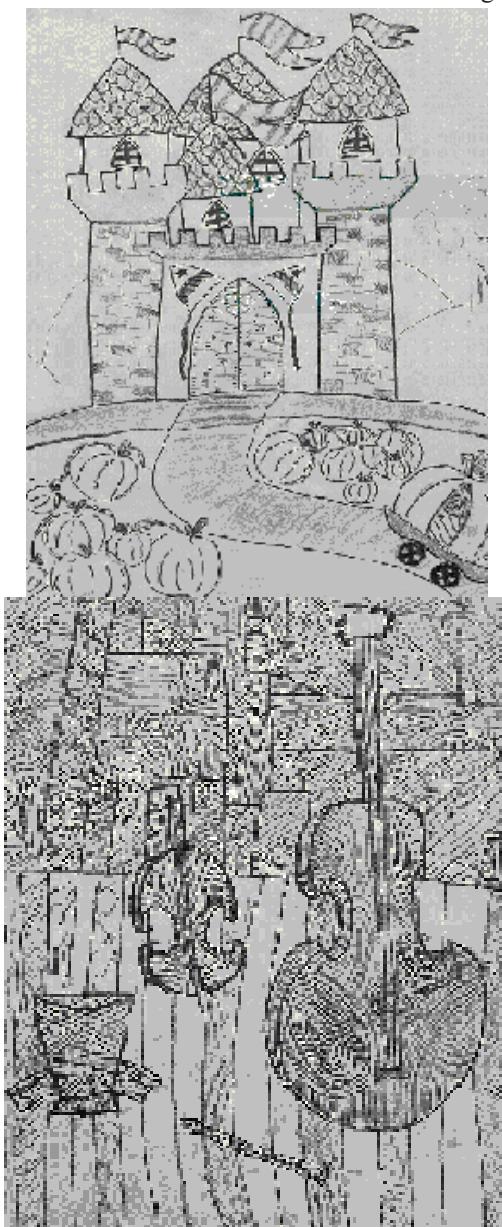
Ga. Šumi: Do 18. leta sem se ukvarjala najprej s plavanjem, nato pa sem igrala namizni tenis. Že vse življenje pa zelo rada smučam in se temu še ne mislim odpovedati vsaj nekaj let. Že načrtujem, kako bom tudi med delavniki lahko vsak dan hodila smučat na Krvavec (seveda pozimi), ker mi ne bo treba vsako jutro v službo!

Krik: Kaj je vaša največja želja?

Ga. Godnič: Biti zdrava v tretjem življenjskem obdobju.

Ga. Šumi: Seveda zdravje, ker potem bom lahko še počela mnoge reči in uživala v življenju ter opazovala, kako bodo rasli moji vnuki.

Učenci novinarskega krožka

S KRIKOM NA POT

IZLET V GARDALAND

Končno! Že celo večnost sem se veselila tega dneva. Izlet v Gardaland!! Ta dan smo morali vstati že ob petih zjutraj! Fuj, vendar se za to, da greš v Gardaland da marsikaj potpeti. Šli smo skupaj z mojo prijateljico Vesno. Vozili smo se zelo dolgo. Tako dolgo, da mi je začelo že presedati. Ponavadi se rada vozim – sploh če gremo kam v hribe. Takrat se mi ponavadi ne da iti iz avtomobila. Ker smo zašli v kolono, smo se vozili še kakšno urico dlje. Končno pa smo prispeli. Žal smo se že na začetku skoraj skregali, saj sva z Vesno hoteli iti na kaj bolj divjega, starši pa na neka počasna otroška igrala. Seveda je ponavadi obveljalo tako, kot so hoteli starši. Na svoj račun pa sva vseeno prišli tudi midve. Odšli sva na vlak smrti, kjer pa glava ni dobro fiksirana, tako da ti opleta naokrog. Na koncu vožnje sem se že resno spraševala, če mi ne manjka kakšen uč ali kos nosu. Dovolili so nama celo, da greva dvakrat na Top spin. Vesna se je ves čas pritoževala, da ji bodo z nog popadale superge. Na Top spinu mi je bilo zelo všeč, čeprav je zraven mene sedel nek neolikan fant, ki je med vožnjo kazal ... hm ... srednji prst. Odšli smo tudi v egipčansko grobnico in na gusarsko ladjo. Oboje je pod zemljo. Ni mi bilo preveč všeč, saj ne maram preveč gledati razmesarjenih in obešenih ljudi. Odšli pa smo tudi na nekaj vodnih igralk. Na neki ladji (mislim, da se je imenovala Atlantida) sem bila lansko leto čisto mokra, zato sva letos z Vesno raje sedli v tretjo vrsto. Pa še tako sva bili malo mokri. Najbolj všeč pa mi je bil Blue tornado (novejši vlak smrti), čeprav so naju starši komaj spustili gor. Peljali sva se kar dvakrat in po drugi vožnji me je tako premetavalno, da sem Vesni rekla, da z mojim drobovjem ni vse v redu. Vesna pa je narobe razumela, da z mojim zobovjem ni vse v redu in se zaradi tega še dva tedna smejalna (kaj je pri tem smešnega, res ne vem).

Dan se mi je zdel super, čeprav je bilo premalo časa, da bi obiskali vsa igralka.

Kristina Štern, 7. b

KULTURA

TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE:
Matevž Ambrožič, 8. g

SREBRNO CANKARJEVO PRIZNANJE:
Mateja Marolt, 8. e, in Maruša Nardoni, 8. č

DAN ŠOLE

V torek, 8. februarja, je bil slovenski kulturni praznik, dan prej pa smo v naši šoli na stežaj odprli vrata in povabili svoje starše, naj pridejo pogledat, kako smo razpredali svojo pravljično domišljijo. Ker smo se spominjali 200-letnice rojstva danskega pravljičarja Hansa Christiana Andersena, je bilo vse od matematike in tehnike pa do gospodinjstva in angleščine (da o slovenščini, zemljepisu in zgodovini niti ne govorimo) v znamenju pravljic.

Zadolženi sva bili za čarovniški štant, ki je bil pred učilnico fizike. Mentorica vsega dogajanja je bila učiteljica matematike ga. Božena Perko, ki je pripravila naloge, zanke in uganke. Če si pravilno rešil nalogo, ki se je skrivala v kuverti, si dobil nagrado. To je bila lahko lizika, kapa, majica, flomastri, blokci ... Če pa nisi uspel rešiti naloge, si dobil tolažilno nagrado - bonbon. Preverjali sva rešitve in delili nagrade. Pri tem delu nama je pomagal Matevž. Ker se je nabralo veliko genialnih matematičnih čarovnikov, je nagrad kmalu zmanjkalo in zabava se je končala. Bilo je fantastično.

Nina Klemenčič in Tina Sajovic, 5. č

PRAZEN ŽAKELJ NE STOJI POKONCI

Hoja od ene zanimivosti do druge človeka zlakotni. Na to sta mislili učiteljici gospodinjstva, ki sta s svojimi učenci že od jutra pekli mafine in piškote, pripravili punč in seveda skuhalo kavo za naše starše ter učiteljice in učitelje. Odločili so se, da bodo denar od prodaje namenili v šolski sklad. Cene so bile simbolične. Učenci iz 7. razreda so prodajali in se zraven zabavali. Jaka je kar naprej govoril: "A bi še kdo punč?" Nina je ponujala mafine in druge raznovrstne slaščice. Lačnih in žejnih obiskovalcev je bilo veliko, zato se je nabralo dosti denarja.

Monika Zabret in Lucija Pavlin, 5. č

HAIKU POEZIJA

V čitalnici smo učenci in učiteljice slovenščine pripravili razstavo svojih najljubših pravljic, narisali smo plakate s čudežnimi predmeti, predstavili smo živali, ki nastopajo v pravljicah ...

V dveh križankah smo preverili svoje poznавanje pravljic. In bili za to seveda nagrajeni (če so nas izzreballi).

Lotili pa smo se tudi pisanja pesmi. Vzorec za tokratne kratke pesmice smo našli v daljni Japonski: haiku je japonska pesniška oblika, sestavljena iz treh verzov, ki imajo pet, sedem in pet zlogov. Vsebina pesmi je predpisana: razmišljjanje o naravi. Nekatere učenke so pripravile samostojne plakate z več haikuj, drugi smo združili moči na skupnem plakatu. Najboljši razredni risarji so vse skupaj še ilustrirali in nastala je prikupna razstava.

Učenci 5. č

Mravlja, mravljica,

KULTURA

majhna si kot kapljica,
ki pade z neba.

**V gore pojdimo,
se do vrha spotimo
in razvedrimo.**

Jutranja rosa,
vsa mrzla in bleščeča,
zjutraj se zbudi.

**Ti lastovica,
lepotica si gora,
modrega neba.**

Rožo na vrtu
vetrček pozibava
in jo zabava.

**Travnik pozimi
je ves zasnežen in bel
pod plaščem snega.**

Tina Sajovic, 5. č

Murenček mali,
zjutraj na travi
mi poje lepo.

**Se steklo drobi,
železo v ognju kali,
pomisli, kaj si.**

Poletne sence,
skrite pod krošnje dreves,
sanjajo poldan.

**Sonce pripeka,
zori že žitno klasje
in v njem rdeči mak.**

Dolgi valovi
in v palmah veter šumi.
Morje sanjari.

Nina Klemenčič, 5. č

**Snežak ob poti
se smeji, ko pade sneg.**

Zima je že tu.

Drevo zacveti,
še listje ozeleni,
pomlad prihiti.

**Sonce rumeno
sije na sivo mesto.
Prebuja ljudi.**

Nevihta divja
valove premetava
po sivem morju.

**Ptička na veji
žvrgoli in se smeji,
se peti uči.**

Lucija Pavlin, 5. č

Tigrček mali
se v svet je sam odpravil,
srne podavil.

Matic Klemenčič, 5. č

**Ptica sinica
je prava lepotica,
najlepša od vseh.**

Žiga Lužovec, 5. č

Zunaj je lepo,
ptica poje pesmico,
lepo pesmico.

Damir Turšič, 5. č

**Ptiče pojejo,
žabe rege kvakajo,
nov dan hvalijo.**

Nina Kristanc, 5. č

Cveti tam roža,
ena sama in lepa,
sredi travnika.

KULTURA

Karin Šega, 5. č

Mala marjeta
vsa bela in rumena
na vrtu cveti.

Monika Zabret, 5. č

Sneg je zapadel
in poljane so bele,
veselje je tu.

Hej, ptiček, ptiček,
poješ lepše kot čriček,
kot čriček, čriček.

Nika Stojković Todorčić

Sonce na nebu
pomlad kmalu prebudi,
veseli smo vsi.

Rok Remic, 5. č

LJUBEZEN JE KOT MR. BEAN

Za vsakega se bo našla ljubezen,
čeprav je za nekatere to bolezen.
Ljubezen pride hitro kot mlin,
odide pa kot žalosten zavrnjen pingvin.
Ljubezen je lepa kot raj,
a če je neuspešna, je ljubezen zate zmaj.
Ljubezen je lahko neusmiljena
in bolje, da ni prisiljena.

Napisal Bojan Maksimovič

Intervju z najboljšim bralcem na

šoli

Andrej Oman, 5. a

Krik: Kako izbereš zanimivo knjigo? Kako se odločiš,
katero knjigo boš prebral?
Najprej pogledam naslov, potem zbirkino vsebino.
Najprej začnem brati, potem se odločim.

Krik: Katero bi svetoval svojim sošolcem?
Svojim sošolcem bi svetoval knjigo Artemis Fowl.

Krik: Ali bereš tudi knjige za odrasle?
Knjig za odrasle ne berem.

Krik: Katero knjigo si največkrat prebral? Kolikokrat?
Zakaj ti je ta knjiga tako všeč?
Največkrat sem prebral knjigo Mr. Howl: Novohlačniki.
Prebral sem jo trikrat. Ta knjiga mi je všeč, ker je
pustolovska in znanstvenofantastična.

Krik: Kdaj in kje bereš knjige?
Berem doma, v dnevni sobi.

Krik: Ali tudi sam pišeš? Kaj?
Sam ne pišem knjig.

Krik: Koliko ti branje knjig pomaga pri pisanju spisov?
Pri pisanju spisov mi branje pomaga veliko. Dobim nove
ideje.

Krik: Kdaj si se naučil brati? Kdaj si prebral sam prvo
knjigo? Katero?
Brati sem se naučil pri šestih letih. Svojo prvo knjigo
sem prebral pri osmih letih. To je bila Sneguljčica.

Krik: Katera zvrst (znanstvena fantastika, zgodovinski
roman, kriminalke ...) ti je najbolj všeč?
Najbolj všeč so mi pustolovske in znanstvenofantastične
knjige.

Krik: Kateri junaki iz prebranih knjig so ti najbolj
všeč?
Najbolj so mi všeč junaki iz knjige Artemis Fowl:
buttler, Artemis, gnojkopač.

Krik: Po katerem bi se najraje zgledoval? Zakaj?
Najraje bi se zgledoval po gnojkopaču, zato ker je
smešen lik.

Krik: Kaj ti pomeni branje?
Branje mi pomeni dodatno izobrazbo.

Z Andrejem Omanom sva se pogovarjali Linda Stublla in
Nina Tanasič iz 7.

KULTURA

POGOVARJAMO SE

Glasno je bilo. Vsi so se pogovarjali. Kaj bi pa počeli, če so bili v šoli in povrhu je bil še odmor.

Osmošolci se pogovarjamo o vsem, naše teme pa se hitro menjajo kakor vihar, ki se v puščavi hitro pojavi in tako tudi mine. Naše teme so predvsem fantje, seveda to govorim samo za dekleta, saj sem tudi sama ena izmed njih. Pred preverjanjem pisnega ali ustnega znanja je tema predmet, ki ravnokar sledi. Veliko se tudi pogovarjamo o oblekah, naših postavah, obnašanju ter o modi. Seveda pa tem pogovorom lahko rečemo tudi opravljanje.

Če pomislim, o čem se pogovarjajo fantje, je pri njih glavna tema računalnik ter vse, kar sodi zraven – video igrice, CD-ji, razni novi programi, skratka – TEHNIKA. Pogovori deklet in fantov pa so tako različni, toliko je zanimivih in dolgočasnih tem, da jih ne bi mogla vseh napisati.

Kaj so se včasih pogovarjali, mi je tuje, zato sem malo povprašala. "Nekaj sto let nazaj" so se pogovarjali o vremenu, letini, praznikih, hrani, prostem času ter o sanjah. V času mladosti mojih staršev so bili zanimivi pogovori o novih filmih v kinu, o novostih v glasbi, modi, o diskotekah, kjer so se zabavali.

Pogovor dveh sošolk. Tema je ljubezen. Eni od teh sošolk se je zgodilo nekaj izjemnega. Dobro novico je takoj povedala svoji najboljši prijateljici.

Sošolka 1: Saj ne boš verjela, kaj se mi je včeraj zgodilo! Tam okoli sedme ure zvečer sem šla na sprehod, ker nisem vedela, kaj naj delam doma. Šla sem do štadiona in nazaj. Na poti nazaj sem pri zdravstvenem domu srečala Vala.

Sošolka 2: Ali si resna? Kaj pa on, ali te je opazil?

Sošolka 1: Ja, glej, najprej sva se pozdravila. Zatem sem ga jaz vprašala, kaj dela tukaj tako pozno, saj je ura že osem. Ugibaj, kaj je rekел.

Sošolka 2: Ja, daj že povej!!!

Sošolka 1: Rekel je, da gre ravnokar s treninga, vendar se bo oglasil še pri prijatelju. Zatem pa je on mene vprašal, kaj počnem ob tej uri. Ta odgovor pa že poznaš.

Odgovorila sem mu, da sem šla na kratek sprehod. Veš, kaj je naredil? Pospremil me je do avtobusne postaje.

Sošolka 2: Do glavne avtobusne?

Sošolka 1: Ne, do najblžje avtobusne pri šoli.

Sošolka 2: Glej učiteljica gre, mi boš kasneje povedala do konca.

No, tako nekako potekajo naši pogovori. Pogovori so lahko zanimivi, dolgočasni, kratki, dolgi, občutljivi, zaupni ... Skratka, pogovarjamo se zaradi več razlogov in glavni med njimi je KRATKOČASENJE med POUKOM.

PRI SLEPEM POLIFEMU

Vse skupaj se je začelo med že davno minulimi zimskimi počitnicami 2004. S Kristino sva sedeli v moji sobi in brali neko revijo.

Nakar sva zagledali kupon za nagradno igro. Nagrada je bila potovanje po "Odisejevih stopinjah". Nagradno vprašanje se je glasilo: Kako je ime pošasti, ki jo je osleplil Odisej? Kristina je slučajno vedela odgovor, ker veliko bere. Sprva sva se obotavljal, potem pa sva izpolnili kupon in ga poslali v uredništvo revije, češ saj ne bova izžrebani.

Vendar se je zgodilo! Aprila so nama sporočili, da bova odpotovali med prvomajskimi počitnicami. In to brez staršev! Seveda v spremstvu urednikov revije in še skupaj z osmimi otroki iz bogekjeizslovenije.

3. maja smo se torej zbrali na letališču Brnik. čakali smo spremstvo. S Kristino sva si ogledovali ostale otroke in z grozo ugotovili, da sva najstarejši. Pardon, še en fant je bil starejši od naju. Slaba tolažba.

Potem smo z letalom odleteli na Otok Kiklopov. Tam smo bili deležni pravljice o Odiseju. S Kristino sva se na smrt dolgočasili. Razen ... Prav na smeh nama je šlo, ko sva gledali malčke poleg sebe, kako prestrašeni poslušajo priповed. Saj je vse izmišljeno!

Potem pa sem se spomnila: "Nam pokažete tisto votlino, v kateri je prebival Polifem?" Seveda sem vedela, da ne obstaja. Moj namen je bil spraviti navdušenega priovedovalca v zadrego in to mi je tudi uspelo.

"No, ni je več," je rekел priovedovalec. "To je bilo že davno."

"Kaj pa vsaj mesto, kjer naj bi bila?" sem spraševala naprej. Priovedovalec je imel že čisto rdeča ušesa, s Kristino pa sva naravnost uživali.

"Mi ne verjameta? Pa poiščita votlino, če mislita, da sta boljši od stotine arheologov, ki so tu iskali." S Kristino sva si pomežiknili. To pomeni prosti sprehod. Res sva vstali in odšli.

"Čez dve uri bodita tukaj!" je gospod z rdečimi ušesi in superaktivno golfljo zaklical za nama.

Že sva zavili na neko stezo, ko sva za sabo zaslišali: "Ej, počakajta! Vesta, tudi mene zanima, ali votlina res obstaja. Jaz verjamem, da!" Bila je tista suha preklja, ki je bil edini večji od naju.

Zavila sem z očmi: "Saj ne verjameva! Le hoteli sva golfljača spraviti v zadrego." Razložila sem mu.

"Jaz vseeno verjamem! Z vama grem!" je bil trmast.

Kristina mi je šepnila: "Kakšen bebec! Verjame v pravljice!" Pritrdila sem ji.

"Sem Erik," se je predstavil. "Verjamem v stare bogove in mitološka bitja in v posmrtno življenje ter ponovno rojstvo."

KULTURA

Kakšen čudak!

“Kdo sta vidve?”

“Vesna, Kristina,” se je glasil odgovor.

“Kaj sta bili v prejšnjem življenju?”

V prejšnjem življenju!!! Kmalu bi naju bilo kap! “Nič” pa sva mu le privoščili.

“Jaz sem bil kuhan v obmorski gostilni, še prej pa ...”

“Dovolj!” sem zakričala. “Utihi!”

Nenadoma so se pričela testi tla. Sunki so bili močni, zato smo popadali po tleh. Iz zemlje se je pričel dvigovati nekakšen hrib, ki se je večal in večal. Z grozo smo opazovali dogajanje. Tresenje je postopoma ponehalo in hrib se je prenehal dvigovati. Nismo bili še čisto pri sebi, ko so s hriba pričele padati skale. S Kristino sva se pobrali s tal in začeli teči stran, sicer bi naju zasulo. Erik je bil očitno še čisto v šoku, saj mu ni uspelo niti vstati. Nazadnje se je le priplazil do naju. Izza skale smo si ogledali hrib, ki v bistvu ni bil več hrib, temveč jama. Ogromna jama. Nekaj trenutkov je bilo vse mirno, potem pa se je spet začelo tresti. Mislili smo, da so spet skale, vendar smo se zmotili. Že čez nekaj trenutkov je iz jame prišla gromozanska kosmata spaka-kiklop.

Bil je ogromen – strah zbujač. Imel je veliko glavo in ... Bil je brez oči! Čez obraz je imel le črn trak.

“Odisej ga je oslepil – Polifema!” je kričal Erik, ki je že prišel k sebi.

Napaka! Stvor ga je slišal in se obrnil v smeri proti nam. “Človeško meso voham,” je rekel. Njegov glas je bil globok in donel je, da se ga je slišalo daleč naokoli. Začel je hoditi proti nam.

“Prekletstvo, prekletstvo!” je kričal Erik, s Kristino pa se od groze nisva premaknili niti za ped.

Zdelo se je, kot da sem za nekaj trenutkov izgubila zavest. Že v naslednjem hipu pa sva bili s Kristino v eni in Erik v drugi roki tega gnusnega stvora.

Slišali sva kričati Erika: “Zakaj se nisem v prejšnjem življenju odločil za karate?!”

Tedaj je spregovoril Polifem: “Če si bil v prejšnjem življenju ženska, mi svetuj, ali naj te pripravim v pikantni omaki ali te stisnem v hot-dog!” Porogljivo se je zasmehal. Kristina je bila čisto bleda, jaz pa sem imela lase pokonci. Kaj bo z nama?

Nasprotno pa je Erik ohranil mirno kri: “Ne, ženska pa nisem bil. Kljub temu pa vem, da so ženske bolj okusne.” Pokazal je na naju.

Smrkavš frdaman! Verjemite, da bi ga prebutala z največjim užitkom, če ne bi imela drugih skrbi.

Polifem je svojo pozornost preusmeril na naju: “Ho ho, punči! No, vem, da vaju je strah, zato bom tako prijazen in vama pustil izbiro; gresta v jogurt ali pico? Sami izbirajta.”

“Tista bolj bleda paše v jogurt,” je rekel Erik in pokazal na Kristino. Smrkavec je očitno mislil, da se bo izmazal.

“Tiho ti!” je nanj zar jul Polifem. “Ti boš nadomestek

hrenovke!”

Situacija je bila brezupna. Polifem nas je odnesel v svojo votlino. Tam nas je zaprl v kletko. Glede na to, da je slep, se kar dobro znajde v svoji “hiši”.

S Kristino sva bili na pol mrtvi od strahu, Erik pa je sproščeno klepetal: “Kako pa ti – kar iz zemlje?”

Namenjeno je bilo Polifemu.

“Lepo,” je bil odgovor.

“Pa tvoja drobnica?”

“Kar v redu. Ni je več.”

“Aha. Kako to?”

“Odisej me je pogubil! Za to bo plačalo vse človeštvo!” je rjal polifemski spak.

“Kako pa misliš priti v Ameriko?” je spraševal Erik. Ne vem, ali res sprašuje ali pa ima načrt za pobeg. Misel sem takoj opustila. Prevelik tepec je.

“V kaj ame...?” je bil začuden Polifem.

“Da, čez Atlantski ocean.”

“Kaaaj?” Polifem je bil zbegan do konca.

“Da, pa še slep ne moreš biti, ker se lahko izgubiš na morju.”

Polifemu je prekipelo. Vzel nas je iz kletke in nas potukal v jogurt.

Potem se je vse odvilo zelo hitro. Nerodni in slepi Polifem je z nogo po nesreči (na našo srečo) s peto zadel ob vedro z jogurtom in vse (skupaj z nami) se je razlilo po tleh. Hitro smo bežali iz votline, ki na srečo ni bila zaprta.

Bežali smo vse do skupine, ki smo jo zapustili pred ...

“Ste pa točni!” nas je pozdravil gofljač. “Točno dve uri!”

Vse je bilo tako čudno. Morali bi biti umazani od jogurta, pa nismo bili. Kot da se ni nič zgodilo.

“Niste videli, kako se je dvignil hrib in pošast ...” je jecljala Kristina. Gofljač jo je pisano pogledal.

“Domišljija pa taka!” se je zasmehal.

Kako čudno je bilo vse skupaj.

Dogodivščino je končal Erik z besedami: “V naslednjem življenju, če bom morebiti ženska, ne bom šel več na ta otok!”

Vesna Rogl, 7. b

KULTURA

SNEMANJE FILMA

V petek ponoči, 13., so v Londonu oropali banko. Vzeli so zaklad, star 3000 let. Dva detektiva sta ga iskala po vsem svetu. Vedno, ko sta že mislila, da sta ga že našla, sta spet ugotovila, da ni tako. Od vsega tega iskanja sta bila že precej utrujena in zato se odločila, da si bosta privoščila počitnice. A kaj, ko sta že prvi dan počitnic slišala za zanko o grofu Drakuli. To bo zagotovo hotelo razkriti veliko znanih detektivov. Odločila sta se, da bosta to zanko poskušala razkriti tudi onadva. No, pa poglejmo, kaj se je pri raziskovanju dogajalo z njima, našima detektivoma, Naočnikom in Očalnikom.

Ko sta potovala po gradu, o katerem se je govorilo, da v njem živi grof Drakula, sta vsak po svoje razmišljala, kaj se lahko zgodi. Vozili so se dolgo. Ko so prispeli, so najprej raztovorili prtljago, tako za tem pa sta začela raziskovati.

Naočnik in Očalnik sta začela raziskovati na zahodni strani gradu. Čisto spodaj, v kleti, sta zagledala krste, nadstropje više sta slišala čudne glasove, najviše v stolpu pa nekakšno cmokanje, ki se je slišalo nekako takole: plop, plop, plop ... kot da bi kapljala voda. Severni del gradu je bil popolnoma drugačen, bil je dobesedno grozen. Stene niso bile pobljene; bile so rdeče, polite s krvjo. Na njih so bile obešene slike iz vseh rodov grofa Drakule. Pod vsako je bil napisan naziv – grof in ime – Drakoluessmrdonogec, nato pa še od katerega do katerega leta je živel. Vse, kar sta Naočnik in Očalnik videla, sta skrbno pisala v svoji beležki. Nadaljevala sta pot. Odšla sta na vzhodno stran. Sobe v vzhodnem delu gradu so bile vse v črni barvi, tako stene kot tudi vrata. Naočnik in Očalnik sta zaradi tega komaj našla izhod. Ostala jima je le še južna stran. Predvidevala sta, da bo grozljivo. In res. Ko sta vstopila v veliko dvorano, je bila na tleh pogrnjena temno zelena preproga. Na koncu preproge je stal stol, na katerem so bili obešeni zobje drugih grofov. Na vrhu stola je bil ona tablica napisano ime: grof Drakulouessmečkasni. To dvorano sta si ogledovala zelo dolgo. Nenadoma pa v sobo vstopi nekdo ... Le kdo bi bil? "Joj, grof Drakula!" reče Naočnik. Očalnik pa je stal nepremično, kot da je otrpnil. Grof Drakula nazadnje le spregovori: "Ostala sta le še vidva in še dva druga, toda tudi onadva obupujeta. Konec bo z njima. Ostala bosta le še vidva, ki bosta rešila problem." Ko je to povedal, je izginil. Že prvi dan sta razvozlala del zanke. Drugi in tretji dan je bilo treba vse še enkrat premisliti, četrti dan pa sta primer zaključila. Bilo je takole ... Grof se jima je prikazal še enkrat in jima namignil z

besedami: "Na zahodu je veliko tega, na severu se veliko da, a on nič ti ne da, vzhod ima skrivnosti, jug pravo stvar ti da, s tem se vse konča." Po tem detektiva Naočnik in Očalnik grofa Drakule nista več srečala. Ker sta bila dobra detektiva, sta iz besed, ki jih je izrekel grof: "Na severu se veliko da, a on ti nič ne da," razbrala, da to pomeni, da na severu lahko narediš marsikaj, a kljub temu tam ne dobiš ničesar. Kot je namignil grof za jug, je bilo res. Tam sta našla zemljevid, na katerem je bil narisan križ, ki je pomeni presenečenje. Skrival se je na vzhodu. Ko sta iskala presenečenje, sta še iz zadnjih besed razbrala, da je na zahodu veliko nečesa, le ugotoviti sta morala, kaj. Nakar sta odkrila prav tu še eno sobo, ki je prej nista videla, saj sta čisto slučajno našla vhod vanjo. Saj se je Naočnik spotaknil, se dotaknil velikega ogledala, to pa se je zasukalo in znašla sta se v sobi, v kateri je bilo polno kamer, klima naprav, namenjenih hlajenju prostorov, in še mnogo drugih stvari, namenjenih za snemanje filmov. Prav tu sta našla tudi presenečenje, in sicer zaklad, ki je bil ukraden iz banke v Londonu in sta ga že 10 let zaman iskala. Bila sta zelo vesela, saj je bil primer zaključen.

Res pa je tudi, da so ju pri njunem delu ves čas snemali in je bilo njuno desetletno iskanje le podlaga za dober film. HA-HA, bi rekli. Toliko vloženega truda za iskanje zaklada, ki pa je bil navsezadnje čisto brez vrednosti. Res pa je tudi, da sta detektiva Naočnik in Očalnik postala slavna filmska igralca.

Maja Valjavec, 5. c

HRČEK BERE KRIK

SOKOLI

Sokol. Ptica. Ujeda. In kaj še? Kako malo vem o sokolih. Želel bi si izvedeti več.

Ponudila se mi je imenitna priložnost. Moja mami dela na veterinarski kliniki. Tam je spoznala zakonski par, ki se ukvarja z vzrejo sokolov. Zveni zanimivo. Na krožku smo pripravili vprašanja in na pustno soboto smo se odpravili najprej v Medno k Cirmanu, kjer smo spraševali in fotografirali, nato pa še nekaj še nekaj kilometrov proč, kjer imajo vzrejališče.

INTERVJU S PRIMOŽEM IN ŠPELO

Krik: Se lahko predstavita našim bralcem?

Sem Primož Briški Cirman. Z vzrejo sokolov se ukvarjam že okrog 15 let.

Jaz pa sem Špela Briški Cirman. V glavnem sem asistentka. S sokolarstvom sem se seznanila pred desetimi leti, ko sem spoznala svojega moža. Skrbim pa predvsem za njihovo prehrano in sem možu v pomoč pri administrativnih zadevah, povezanih s tem.

Krik: Nam lahko povesta nekaj o sokolarstvu?

Primož: Sokolarstvo je zelo star šport (4000 let), prišel pa je iz Azije. To je bil v bistvu eden prvih načinov lova, saj človek z lokom ali kamnom ni mogel takoj oziroma natančno ubiti živali. Strelno orožje pa je sokolarstvo izrinilo.

Krik: V čem pa se sokol pravzaprav razlikuje od orla?

Primož: Pri ujedah so samice večje kot samci, ker nosijo jajca. Ker samice jajca nosijo, imajo tudi večjo maso in jajca tudi laže pogrejejo in vzdržujejo njihovo toploto. Pri orlu samica tehta do 6 kilogramov, pri zelo velikih sokolih pa le do 1,7 kilograma (odvisno od vrste sokola). Najmanjši sokoli tehtajo tam okrog 200 gramov.

Špela: Razlika je tudi v načinu letenja in lovljenju plena. Sokoli lovijo svoj plen nizko(na tleh) in visoko (v zraku). Orli le na tleh.

Krik: Kje ste dobili zamisel, da bi se ukvarjali s sokoli?

Primož: Ko sem bil star okrog osem let, sem šel z očetom k nekemu lovcu, ki je imel enega skobca. Zelo me je fasciniral.

Krik: V kakšne namene jih gojite?

Primož: Za lov in razplod.

Krik: Koliko stane en sokol?

Primož: Od 500 evrov dalje. Odvisno od vrste.

Krik: Kje pa dobite sokole?

Primož: Svoje prve sem vozil še iz takratne Češkoslovaške.

Krik: Nam lahko opišete delovni dan s sokoli?

Primož: Poleg sokolov imam tudi okrog 1000 japonskih prepelic, ki jih vzrejam za prehrano sokolov. Okrog 500 jih je sedaj starih okrog 3 tedne, 200 jih je v razplodni jati in nosijo jajca, ostale pa so mesna masa. **Špela:** Jedo tudi podgane. Imava jih približno 100 kot dodatek v prehrani. Kvalitetna hrana pomeni kvalitetne ptice.

Krik: Koliko hrane na dan poje en sokol?

Primož: Pozimi pojego več, saj potrebujejo več energije zaradi mraza. V povprečju poleti eden poje okrog pol prepelice dnevno, pozimi pa kar celo.

Krik: Ali obstajajo kakšne razstave sokolov?

Primož: Ne, razstave ni, obstajajo le sokolarski mitingi, kjer se ocenjuje lepota lova.

Špela: Obiskala sva jih več. Največjega v Angliji – v Birminghamu. Nekakšen 2 dni trajajoč sejem in miting. Anglija ima sokolarstvo zelo razvito, zato je bilo kaj videti.

Krik: Kako jih pa trenirate?

Primož: Popolnoma brez prisile, na podlagi hrane. Da lahko lovi, mora biti v zelo dobri kondiciji. Kot zanimivost naj povem, da sokole uporabljajo na letališču Brnik za zagotavljanje varnosti poletov, da ptice ne zaidejo v motorje letal.

Krik: Ali za vzrejo sokolov potrebujete kakšno posebno opremo?

Primož: Opremo so uporabljali že v starih časih, na primer rokavice, kapice, kraguljčke (da je lastnik slišal sokola, če je le-ta izginil za drevesi), dandas pa se na sokolov rep pritrdi oddajnik, ki ga nič ne moti pri letu, saj tehta le 5 gramov. Lastnik pa ima sprejemnik.

HRČEK BERE KRIK

Krik: Nam lahko naštejete nekaj vrst sokolov, kje živijo, katere živijo pri nas, katere so ogrožene, katere gojite vi ...?

Primož: Pri nas živi sokol selec, to je najhitrejša žival na zemlji, pri strmoglavljanju doseže hitrost 320 km. Za sokola selca je značilno, da lovi samo v zraku. Če se bo golob usedel na tla ali na žico, ga bo sokol pustil pri miru. 90% njegove hrane so golobi. Vzrejam tudi stepskega sokola, je malce večji od selca, je rjave barve, lovi pa podobno kot selec. V Sloveniji naj bi bil en par, drugače pa jih precej živi na Madžarskem, na Češkem, v Avstriji, na Hrvaškem, v Srbiji. Tudi postovka spada med sokole. Vsi sokoli imajo "sokolji zob" (tudi postovka). Ta zob ni pravi zob, ampak le majhen izrastek na kljunu.

Krik: Koliko sokolov pa imate?

Primož: 17, živijo pa vsak posebej. Za vsakega sokola moraš imeti kletko $3 \cdot 4 \cdot 2,5$ metra, za par pa 16 kvadratnih metrov površine, višina ostane ista.

Špela: Naši sokoli so različnih vrst: sokole selci, stepski sokoli, arktični sokoli, merlin.

Krik: Kolikšno starost dočakajo?

Primož: Do 25 let.

Krik: Kaj pa bolezni?

Primož: Določene vrste so občutljive na nekatere bolezni. Na splošno pa zelo redko zbolijo. Mogoče zaradi kake napake v hrani.

Špela: Napak v hrani pravzaprav ne bi smelo biti. Kot smo že rekli, je hrana poglavitnega pomena za zdravje teh ptic. Mogoče bi se to pripetilo neizkušenemu vzreditelju.

Krik: Če pa že zbolijo, jih peljete k veterinarju?

Primož: Veterinarja, specializiranega samo za sokole, pravzaprav ni.

Krik: Vas sokoli med treningom kdaj poškodujejo?

Primož: Praviloma ne, razen po nesreči.

Krik: Ima sokol kakšne naravne sovražnike?

Špela: Človek mu je sovražen zaradi uporabe pesticidov, stupov, drugih skoraj ni.

Krik: Ali imate kaj sokoljih mladičev?

Primož: Zdaj ne, drugače pa.

Špela: Letos jih pričakujeva kar nekaj, seveda v različnih časovnih razmakih – različne vrste različno ležejo.

Krik: Ali sami delate gnezda?

Primož: Ne, sokoli sploh ne delajo gnezdi, v pesek ali skalno polico naredi le majhno vdolbinico, če pa tega ne bi naredil, bi imel jajca tudi na betonu, včasih pa uporabi kako staro gnezdo od vran ali krokarjev.

Krik: Koliko mladičev pa ima sokol?

Primož: Mladiče ima od februarja do aprila. Sokol selec ima v povprečju v gnezdu 3-4 mladiče, stepski sokol pa 5-6. Gnezdo zapustijo, ko so stari 42-50 dni, še približno 2 meseca pa so odvisni od staršev. Spolno dozorijo pri starosti 3-4 let.

Krik: Ko ste se začeli ukvarjati s sokolarstvom, so bili kakšni problemi?

Primož: Predvsem s takratnim ministrstvom za naravno in kulturno dediščino, ker so hoteli preprečiti uvoz, a se to na srečo ni dalo, ker ni bilo nobene zakonske osnove.

Špela: Vse to je en ogromen projekt, veliko dela in seveda tudi odrekanja v smislu dopusta, tako kot pri vseh ostalih živalih, oziroma pri vzreji. Vendar če to počneš z ljubeznijo in veseljem, če imaš živali rad, ti nič težko. In mi jih imamo zelo radi.

Krik: Najlepša hvala za pogovor.

Gašper Okršlar, 8. a

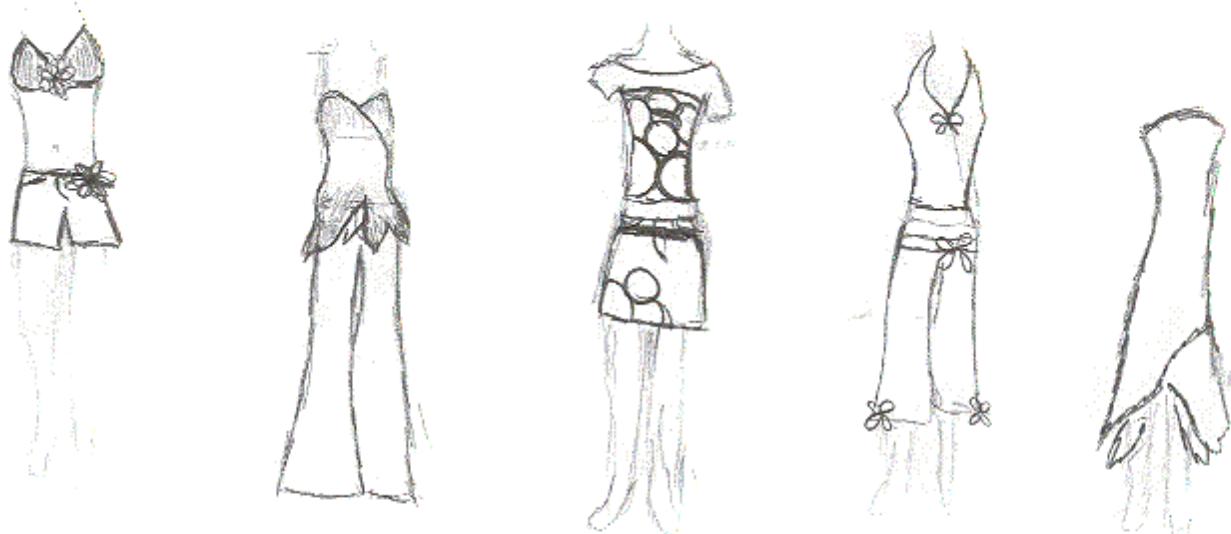
MODA

Živjo!

Pa smo spet tu.

Prišel je čas poletja. Čas sonca in počitnic. Da vam bo poleti čim bolj udobno, so moderni lahki materiali, ki plapolajo v vetrju. Oblecite žive, pastelne barve in kombinirajte z belo ter svetlim jeansom. Moderni so tudi veliki cvetovi v laseh, na zapestju ... , črte, krogi itd. No, kaj bi še nakladala naprej. Nosite, kar želite in uživajte!

Maša Petač, 7. b

ŠPORT

INTERVJU Z GO. ZADRAŽNIK KOŠARKA – SVETOVNO PRVENSTVO ZA VETERANKE V NOVI ZELENDIJI

SLIŠALI SMO, DA STE BILA LETOS V NOVI ZELENDIJI. OB KATERI PRILOŽNOSTI?
Bila sem na 8. svetovnem prvenstvu v košarki za veteranke.

KAKŠNE REZULTATE STE DOSEGLE?
1. mesto.

ALI STE PRIČAKOVALI ZMAGO?
Ne, letos ne. Čisto nepričakovano je bilo.

V ČEM JE NOVA ZELANDIJA NAJBOLJ PODOBNA SLOVENIJI IN V ČEM SE NAJBOLJ RAZLIKUJETA?

Podbobi sta si v veliki meri v naravi, razlikujeta se pa v splošnem življenu, odprtosti ljudi. V Novi Zelandiji so čisto preprosti ljudje.

KATERA LASTNOST PRI NOVOZELANDCIH NAJBOLJ IZSTOPA?
Odprtost.

ZNATE KAKŠNO NJIHOVO BESEDO POVEDATI?
Kjura, kar pomeni dobre dan ali hvala. V glavnem nekaj lepega, da se zahvališ.

PO ČEM STE SI NAJBOLJ ZAPOMNILI NOVO ZELENDIJO?
Po naravi, odprtosti ljudi.

ALI STE POISKUSLI KAKŠNO NOVO JED?
Testenine in pa hrenovke, vendar me niso nič presenetile. Naše so boljše.

ZNATE KAKŠNO JED TUDI PRIPRAVITI?
Ne, težka.

KAJ STE SI KUPILI ZA SPOMIN NA NOVO ZELENDIJO?
Verižico s kostjo kita, ki je znak zdravja.

KAJ BI NAM HOTELI ŠE POVEDATI O NOVI ZELENDIJI?
Aha ja, da so nam pomagali v totalno težki stiski. Zmanjkalo nam je bencina in so nam ga dali kar zastonj, potem pa smo še dve uri pri njih jedli in pili. Prvič v

življenu smo jih praktično videli, kako živijo. Oni nimajo ne avtomobilov zaklenjenih niti hiš. Oni so čista svoboda, ne poznajo nikakršnih kraj. Čisto preprosti ljudje.

Presenetil nas je tudi znak na njihovi avtocesti (za nas navadni cesti), da so pingvini na cesti, kar smo kasneje tudi videli, ko so se sprehajali pred nami. To je bilo tudi zelo simpatično.

ALI BI ŽIVELI V NOVI ZELENDIJI?
Ja.

Pogovarjali sva se Daša Zupan in Dina Turšič, 8. b

ZAKAJ IMAM RAD ODBOJKO?

Soigralci te spodbujajo, a v njihovih očeh je dvom. Gledalci ploskajo, a mislijo, da je tekma že izgubljena. Sodnik zažvižga. Čas se ustavi. Kričanje potihne, ostaneta samo še ti in žoga. Roka se ti trese, vse je na tebi. Rezultat je 23: 24. Vse je odvisno od tega servisa. Vržeš žogo in jo usekaš. Sprejem gre v strop in nate se obesi celo moštvo. Seveda se potem ves prepoten zbudis, a taka napetost te lahko doleti le v enem športu. V mojem najljubšem športu. V odbojki.

Odbojka je zapleten šport. Pozna mnogo akcij, pravil in trikov. Zanj se lahko odločijo le najbolj spretni, kajti odboji, ki v njej nastopajo, so zelo prefinjeni. Ni nasilja. Ni nesmiselnega prerivanja, da bi si utrl pot med gručo prepotenih teles. Sploh ni kontakta z nasprotniki, kajti vsak je na svoji strani mreže. Po vsaki dobljeni točki gremo skupaj in zavpijemo: "Uopa!" Sliši se precej primitivno, a je dobro za motivacijo. V igrišču je šest igralcev, ki igrajo različne vloge- podajalce, sprejemalce in napadalce. Sprejemalci žogo sprejmejo proti podajalcu in ta jo na razne prebrisane načine poda napadalcu, ki žogo samo še zabije v nasprotno igrišče. Igralci imajo določene položaje in po vsaki dobljeni točki gredo za eno mesto naprej v smeri urinega kazalca. Najlepši so adrenalinsko nabiti trenutki, ko serviraš as, jo zabiješ, ali nasprotnika blokiraš. Na njej mi je všeč tudi, da se ne odšteva čas, saj je tekme konec, ko moštvo zmaga tri sete. Je eden redkih športov, kjer se celo pozdravi in rokuje z nasprotnikom pred in po tekmi.

ŠPORT

V Sloveniji odbojka ni preveč popularna. Malo otrok se odloči zanjo. Zato se praktično vsi odbojkarji poznajo. Ne samo igralci, tudi trenerji, direktorji in drugi. Slovenska odbojkarska družba je kot majhno mesto. Vsak ve o vsakem vse. Prijetna na odbojki je tudi pripadnost naši skupnosti, ki jo začutíš.

Na vprašanje v naslovu sem odgovoril in navedel dovolj razlogov. Če želite izvedeti več, se nam pridružite!

Matevž Ambrožič, 8.g

ODOBJKA – MLAJŠI DEČKI

(5. razredi osemletke in 7. razredi devetletke)

Športna dvorana Planina, četrtek, 21. 4. 2005 – Učenci naše šole so se udeležili področnega tekmovanja iz odbojke. Igrali so malo odbojko, dosegli pa so **drugo mesto**. Boljša je bila ekipa OŠ Orehek, tretje mesto pa je dosegla OŠ Simona Jenka. Tekmovanje je trajalo od devete ure zjutraj do ene ure popoldne.

Dina Turšič, 8. b

ŠOLA PLEŠE

V torek, 24. maja, se je naša šola spremenila v pravo plesno šolo. Obiskali so nas plesni učitelji plesne šole Studio Ritem. Tako smo plesali, namesto da bi se potili na kranjskem štadionu. Predviden je bil atletski športni dan, ampak je bil zaradi slabega vremena odpovedan (čeprav je na koncu zunaj sijalo sonce), tako da smo na svoj račun prišli ljubitelji plesa.

Najprej smo v večnamenski dvorani 5. in 7. razredi gledali posnetek plesnega prvenstva, ki je bilo leta 2001 v Ljubljani. Zmagal je seveda domači plesni par Katarina Venturini in Andrej Škufca, ki sta bila na plesišču odlična. Nato je vsak razred odšel v svojo učilnico. Naš 7. b je odšel v učilnico angleščine, kjer nas je pričakala plesna učiteljica Tajda. Najprej nas je naučila koreografijo, ki jo je plesal cel razred. Skupaj smo plesali na ukrajinsko pop zvezdenco in lansko zmagovalko evrosonga Ruslano. Nekako smo "spacali" to koreografijo, nato pa je sledil ples v paru. Plesali smo rock'n'roll. Ko smo vse to skupaj zvadili, smo odšli v telovadnico na predstavitev naučenih plesov. Najprej se je vsak razred predstavil, nato pa se je začela predstavitev plesov. Naš razred je najprej plesal

rock'n'roll, nato pa skupno koreografijo. Po vsem tem je zabava trajala dalje. Zaplesala sta nam tudi Andraž in Katja, 13-letni plesni par. Studio Ritem nas je naučil tudi koreografijo, ki jo je plesala cela šola, no, skoraj cela, če ne štejemo tistih, ki so zdolgočaseni stali ob steni in samo gledali. Vse se je končalo ob enih.

Meni se je zdelo vse odlično in upam, da bomo to še kdaj ponovili. Priznam, da je na začetku vse izgledalo strašno dolgočasno in skrajno butasto, ampak se je končalo dobro. Bilo mi je všeč, da smo plesali, in upam, da se jih vsaj nekaj strinja z mano.

Nina Mikič, 7. b

PLESNI ŠPORTNI DAN

Torek, 24. maja 2005 – Prešernova šola je plesala. Za 5. in 7. razrede se je začel v večnamenski dvorani. Predvajali so nam posnetek s svetovnega prvenstva latinsko-ameriških plesov. To je bil moj najljubši del športnega dneva. Nato smo se razdelili po razredih, kjer nas je pričakal eden od plesnih učiteljev. Plesali smo na Ruslano in rock'n'roll v parih. Pozneje smo plese predstavili v telovadnici, kjer se je zbrala cela šola. Izbrali so najboljši plesni par, sledili so skupinski plesi. Veliko učencev je navdušeno plesalo, veliko nas je navdušeno sedelo.

Vesna Rogl, 7. b

KRIK V KINU

SLOVENŠČINA MALO DRUGAČE :)

OBISKAL NAS JE BUDDHA

V ponedeljek, 21. 3., smo imeli na naši šoli predstavitev celovečernega filma TU PA TAM. Ta predstavitev ne bi bila nič posebnega, če ne bi povabili enega izmed glavnih igralcev, Klemena Bučana, ki v filmu igra Buddho. Najprej smo bili na vrsti mi z našo predstavitvijo, potem pa še Klemen, ki je na zelo zabaven način odgovarjal na naša vprašanja. Veliko nam je povedal o tem, kako so snemali film. Ko smo videli odziv drugih učencev, smo bili presenečeni, saj smo videli, da se vsi neizmerno zabavajo.

Ta šolska ura je minila, kot bi mignil. Seveda je Klemen takoj po končani uri delil avtograme, ki jim ni bilo videti konca. Ko se je začela naslednja šolska ura, smo s Klemenom odšli še na pijačo.

Z ENO BESEDO POVEDANO: BILO JE NORO!!!

Mitja, Lovro, Nik

TU PA TAM

Gotovo ste že videli celovečerni film TU PA TAM. No, jaz sem ga že kar velikokrat. To pa zato, ker je to zame sploh prvi dober slovenski celovečerni film. Film je poln črnega humorja, ki ga povezuje veliko akcije. Zato sploh ne preseneča, da je bil film tretji najbolj obiskan v Sloveniji.

Zgodba se odvija v našem rodnem kraju, tako imenovanem "Kransterdamu". Prizori so odigrani posebej za mlade, zato je film starejšim "bedn". Da pa je film popoln, je v njem še odlična glasba.

Če ne verjamete, si film oglejte sami.

POVEM VAM, NE BO VAM ŽAL!!

Lovro Finžgar, 8. d

Ko sem na internetu prebral, da bo prišel na slovensko sceno še en slovenski film, sem si rekel: "Oh, še en bedn slovenski film!"

Toda ko sem prvič videl ta film, sem spremenil svoje mnenje. To je zame prvi dober slovenski film, zato sem ga gledal devetkrat. Ima veliko humorja in glasbe. Zato sem si kupil tudi uradni TU PA TAM soundtrack. S prijateljem sem naredil tudi predstavitev filma in povabil glavnega igralca, da je prišel na predstavitev. Nerad bi vam sedaj ta film podrobno opisoval, zato vam priporočam: Pojdite v kino in si ga oglejte. Ne bo vam žal!!!

Mitja Škufca, 8. d

Ja, zelo vesel sem, da nam je uspelo speljati ta nastop. Še bolj sem pa vesel, da si je KLEMEN BUČAN, v filmu poznan kot BUDDHA, vzel čas in prišel na našo predstavitev filma. Mi smo se, vsaj jaz, gotovo pa tudi moja prijatelja (s katerima sem pripravil nastop) zelo zabavali.

Film me je tako navdušil, da sem ga gledal že zelo velikokrat. Prvič sem gledal bolj fore in ostalo. Ko pa sem ga gledal drugič, sem gledal vsebino. Mislim, da je zelo humorističen in po eni strani tudi poučen. Ko si izposodijo denar, ga še isti trenutek izgubijo in se znajdejo v slabem položaju. Nekateri bi morda zbežali od problemov in "prijatelja" pustili samega v težavah. Čeprav so musliman, Srb in dva Slovenga druge vere in narodnosti, držijo skupaj kot pravi prijatelji.

Sporočilo tega filma je:

1. DENARJA SE NE DA ZASLUŽITI NA HITRO IN Z GOLJUFIJO, AMPAK Z DELOM IN ZNANJEM.
2. NE PUSTI PRIJATELJA V STISKI SAMEGA, AMPAK MU POMAGAJ.

Film se mi je zdel res kul!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nik Krivec, 8. e

KRIK V KINU

INTERVJU Z REŽISERJEM FILMA TU PA TAM MITJEM OKORNOM IN IGRALCEM KLEMENOM BUČANOM

Povejte nekaj o sebi.

MITJA OKORN: Jest sem en kmet s Planine pa ful sem plešast. Star sem 24 let pa ful mam rad starejše punce.

KLEMEN BUČAN: Jest sem pa en kmet iz Britofa, pa nisem plešast. Mam tudi domače živali.

MITJA OKORN: Aja, jest mam tud hrčka pa brata mam tud za domačo žival, ker je velik kot žirafa.

Od kod ideja za film?

MITJA OKORN: Mi smo jo kar ukradli. Bili smo v enmu lokalnu in je Turčin dal idejo. Sam potem smo videl, da jo je ukradel.

KLEMEN BUČAN: Ja, jest nisem imel nobene ideje. Itak tukaj v Kranju noben ne zna nič sam narediti, itak je vse ukraden.

MITJA OKORN: Ja, pa sej to morš ukrast, sam mi vsaj priznamo, drugi, ki pa tudi delajo filme, pa ne priznajo.

Kako ste izbrali igralce in kako imena?

MITJA OKORN: Ime Buddha prihaja iz Buddha jointa. Ortič je ortodoksn pravoslavec in od tukaj Ortič. Turčin je zato, ker je Bosanec, musliman pa zato, ker je rojen v Sarajevu pa misli, da je iz Turčije, ker samo on hoče biti Turčin.

Storž pa veste, zakaj je. Za druge nam je pa zmanjkalo idej.

Ali ste se s katerim od njih poznali od prej?

MITJA OKORN: Ja, midva sva bla sošolca iz srednje šole.

Storž je bil tud na isti šoli pa smo ga ves čas maltretiral, zato je zdaj tako zapsihiran.

Ortič pa Turčin sta bila pa tudi na naši šoli, tako da se vsi skupi poznamo iz sredje šole.

Zakaj prav Tu pa tam?

MITJA OKORN: Zato, ker oni najprej izgubijo denar, potem ga pa morejo najti, zato Tu pa tam.

Kakšni se sami sebi zdite na filmskem platnu?

KLEMEN BUČAN: Jest sem sebi ful všeč, tako, da ko jest film gledam, gledam samo sebe. Sploh ne vem, kaj drugi govorijo pa za kaj sploh gre.

Kdaj ste prvič razmišljali, da bi posneli film?

MITJA OKORN: Ja, takrat, ko me je Klemen navdušil za skejtanje, za film, za vse me je on navdušil pa še kapo sem mu spizdu.

KLEMEN BUČAN: Sej za vse, kar Mitja zdaj dela, sem jest zadolžen.

MITJA OKORN: Pol sva pa najprej posnela skejatarske filme, pol pa tko naprej.

Koliko denarja ste približno porabili za film?

KLEMEN BUČAN: Uuuu, jest sem porabil velik, ker sem med snemanjem en avto razbil. Skupaj sem porabil 40.400 SIT.

MITJA OKORN: Mi smo porabili 7 milijonov pa še 7 milijonov, sam to potem, ko je bil film že končan. Med snemanjem pa smo imeli srečo, da sem jest takrat še delal v Big Bangu, pa sem kamero kupil samo za 900.000 SIT, potem samo snemanje je stalo 500.000 sit.

Kako se počutite sedaj, ko ste slavni? Ali vas ljudje na cesti prepoznavajo?

MITJA OKORN: Ja, men je ful dobr, samo ne zato, da bi bil slaven, ampak samo zato ...

KLEMEN BUČAN:... da dobiš določene bonitete.

MITJA OKORN: Najslabše pa je, ko prideš v en lokal pa ti eden mal pijan skoz razlaga eno in isto stvar. Men se je to zgodilo ene dvakrat v Ljubljani.

KLEMEN BUČAN: Ja, se najde kakšen pameten.

Ste zaposleni?

MITJA OKORN: Ja, ne, drugače zdaj snemam 9 spotov. Snemam za Omarja, Saša Vrtnarja, DanD ... pa za tujce. Jest drugače ful snemam.

KLEMEN BUČAN: Ja, jest snemam, drugače sem pa še zaposlen.

Kakšni so vaši hobiji?

KLEMEN BUČAN in MITJA OKORN: Muzka, skejtanje(to itak) Pa še kej (haha) ...

Ali imate vzornika?

KLEMEN BUČAN in MITJA OKORN: Ivan Cankar rules!!!

MITJA OKORN: Ja, jest mam ful enih vzornikov, sam tako bolj filmskih.

KLEMEN BUČAN: Men ful dobr igra Jean Claude van Dam.

Ali s(m)o novinarji nadležni s svojimi vprašanji?

MITJA OKORN: Ja niso, ne. Nam je že kul, če nas sam eden nekaj sprašuje.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost?

KLEMEN BUČAN in MITJA OKORN: Ja, poroču se bom z eno bogato žensko (smeht ...). No, kar z enim tremi.

Zakaj ste se odločili, da bo prav Kocka prispevala glasbo za vaš film?

MITJA OKORN: Jest sem z njimi naredil ene tri spote. Pa

KRIK V KINU

sodelovali smo ful skup.

KLEMEN BUČAN: Oni so res CARJI!!!

MITJA OKORN: Rekel sem jim, da rabimo eno muzko.

Ena pesem nam je bila ful kul, pol smo se pa zmenil, da bomo še spot posnel.

Kaj vas je pri snemanju filma in pri gledalcih najbolj presenetilo?

MITJA OKORN: Ja, na snemanju je bilo vsak dan novo presenečenje, nikoli nismo vedeli, ali bomo sploh kaj posnel, a nam bo zneslo, pa nismo imeli prav velik hrane ...

KLEMEN BUČAN: Gledalci so nas pa ful presenetili s tem, da so se ful dobro odzvali. Mi smo vedeli, da snemamo en film, ki naj bi bil všeč ljudem, nismo pa vedeli, da bo tak naval. To je bilo zato, ker v Sloveniji manjka takih filmov.

Intervju smo pripravili: Anka Pogačnik, Maja Jotić, Mitja Škufca, Miha Perhavec, Tjaša Divjak, Katarina Fras, 8. d

ANKETA

NAJ UČITELJ

Vsak od vas ima gotovo svoje naj učitelje, katerih ur se prav veselite. Naju pa je zanimalo, kateri je ta vaš naj učitelj. Zato sva naredili mini anketo (saj bi bila obsežnejša, pa nisva imeli dovolj časa).

Anketiranih je bilo 84 učencev. Prepričljivo – z eno tretjino od vseh glasov (28 torej) – je po vašem mnenju naj učitelj g. Bojan ABAZA!

Vesna in Kristina, 7. b

RAZVEDRILLO

TEST: ALI SI SAMOZAVESTEN/ SAMOZAVESTNA?

1. Prijatelji te povabijo na sprehod, ti pa se ravno učiš. Kaj jim boš rekel/rekla?

- a) Ne morem, ker se učim. Mogoče jutri.
- b) Ne vem.
- c) Zaprem zvezek in grem v life.

2. Ti in tvoja mami se odpravita v mesto. Srečaš sošolca. Kaj boš naredil/a?

- a) Sram me bo.
- b) Pozdravil/a ga/jo bom.
- c) Obrnil/a se bom stran in šel/šla naprej.

3. Je lep sončen dan in odideš na bazen. Nikogar ni s teboj. Na drugem koncu bazena opaziš dekle, ki se dolgočasi tako kot ti. Kaj storiš?

- a) Grem do nje in se ji predstavim.
- b) Še na misel mi ne pride, da bi jo ogovoril/a. sem raje sam/a.
- c) Potopim se pod vodo in plavam sam/a.

4. V šoli te nekdo nesramno žali in s prstom kaže nate. Kako odreagiraš?

- a) Zardim.
- b) Užaljen/a sem.
- c) Obnašam se, kot da tista oseba ne obstaja.

1.	a – 5	b – 2	c – 1
2.	a – 2	b – 5	c – 0
3.	a – 5	b – 1	c – 0
4.	a – 2	b – 0	c – 5

0 – 9 točk:

Nisi preveč samozavesten/samozavestna. Imaš premalo svoje volje in si zelo sramežljiv/a ter vedno ubogaš druge. Poboljšaj se!!!

10 – 15 točk:

Si v redu, a ne toliko, da bi te pri nekaterih rečeh ne bilo sram. Kdaj pa kdaj te volja drugih potegne za sabo in na svoje želje kar pozaiš. V redu si!!!

16 – 20 točk:

Bravo!!! Si super in tvoja volja je večja od volje drugih. Si zelo samozavestna oseba. Ostani tak/a, kot si!!!

Daša Zupan, 8. b

ŠALE

Katerega imena Gorenjec ne bi dal svojemu sinu? Cene, Stane, Drago.

Zakaj se Gorenjci in Primorci ne morejo videti? Ker so vmes gore.

Kaj naroči ljudozerec v ribarnici? Potapljača.

Odvetnik pravi svojemu klientu: "Povejte mi resnico. Lagal bom potem že jaz."

Učiteljica v šoli otrokom razlaga, da se človek po smrti spremeni v prah. Ko konča, Krikec vzdihne: "Joj, potem je pa pod našo posteljo polno mrličev!"

Kako veš, da ti je blondinka poslala faks? Na poslanem faksu je tudi znamka.

Jože pravi prijatelju. "Ne vem, kaj naj storim, z ženo se vse manj razumeva."

"Pošlji jo na dopust, recimo na križarjenje."

"Ne bo pomagalo, zna plavati."

Sodnik: "Kolikokrat ste že bili kaznovani?"

Obtoženec: "Gospod sodnik, Samo enkrat, in to tedaj, ko sem se oženil."

Moški pravi: "Ženska! Ti prideš k meni le takrat, kadar rabiš denar."

Ženska pravi: "Dragi, ali ni to dovolj pogosto?"

Zakaj blondinka v trgovino prinese led?

Zato ker piše VROČE CENE.

Zakaj je umrl kapitan Kljuka?

"Ja, to pa naredi Dalmacija."

"Si bil dolgo tam?"

"Sploh ne. Žena je že 14 dni."

Zbrala Linda Stublla, 7. b

RAZVEDRILLO

V rjavolasko pobarvana blondinka je prisopihala na vrh hriba in zagledala pastirja s čredo ovac.

“Mi daš eno ovco, če uganem, koliko jih imaš?” ga vpraša.

“Dam.”

Brez premisleka je blondinka ustrelila: “276.”

“Vzemi,” je rekel presenečeni pastir. Čez čas se je zadrl:

“Hej, blondinka, počakaj!”

“Kako pa veš, da sem blondinka?!”

“Ker si mi odnesla psa!”

Franci kolegu ponosno razkazuje novo hišo.

Kolega ga vpraša: “Stari, zakaj so vsi prostori okrogli?”

“Veš, ko sem začel graditi, je tašča rekla: “Upam, da se bo v novi hiši našel kakšen kotiček zame.””

En rak kadi, pa mu drugi reče: “Dej nehi, da ne boš dobil človeka na pljučih!”

Kaj je suša?

Ko telegraf štanga leta za psom, da bi jo poscal.

Vesna Rogl, 7. b

ŠALE Z BRADO

Dva bolnika so spustili iz umobolnice. Po tednu dni je eden telefoniral zdravniku, da se je drugemu spet poslabšalo.

“Domišlja si, da je luč,” je povedal.

“Takoj ga pripeljite sem,” je dejal zdravnik.

“Nikakor. Ali naj bom potem v temi?”

“Kaj ti je? Zakaj šepetaš?”

“Padel sem z drevesa.”

“Visoko?”

“Ne, dol.”

“Zdravnik je prišel.”

“Reci mu, naj pride drugič, zdaj sem bolan.”

Žena telefonira zdravniku: “Moj mož si domišlja, da je konj.”

“Pripeljite ga k meni.”

“Prav, le še osedlati ga moram.”

Skopuh vpraša taksista: “Koliko stane vožnja do postaje?”

“Tisoč tolarjev.”

“Koliko moram doplačati za kovčke?”

“To je zastonj.”

“Prav. Peljite mi samo kovčke.”

Tone stoji z dežnikom pod tušem, Janeza zanima, zakaj.

“Pozabil sem brisačo in nočem biti moker,” se glasi odgovor.

“Včeraj je moj mož iz nepazljivosti požrl ključ od avta.”

“Ga bodo operirali?”

“Zakaj? Saj imamo rezervni ključ.”

“Otroci razsvetljujejo naše življenje,” je rekla babica.

“Opazil sem,” je odvrnil očka, “da nikoli ne ugasnejo luči za sabo.”

“Tri žarnice, ki so pregorele, prosim,” zahteva kupec.

“Kaj pa boste z njimi?”

“Doma si ustvarjam temnico.”

Žena pripelje moža k psihiatru.

“Doktor, moj mož si domišlja, da je parkirna ura.”

“Zakaj mi tega sam ne pove?”

“Saj ne more, ker ima polna usta kovancev.”

Pripravlja se k nevihti. Profesor hiti z zalivanjem vrta, sosed pa ga vpraša:

“Zakaj zalivate, saj bo kmalu začelo deževati?”

“Prav zato. Do takrat bi bil rad že gotov.”

“Kaj pleteš?”

“Pulover.”

“Zakaj tako hitiš?”

“Rada bi ga dokončala, še preden mi zmanjka volne.”

Krikec pove mami: “Pred vrati stoji gospod, ki zbirja prispevke za kranjski bazen.”

“Zgani se in mu daj vedro vode,” odloči mama.

Krikec stopi k sosedu in jo prosi: “Ali lahko dobim puščico, ki je zletela na vaš vrt?”

“Lahko, če jo najdeš.”

“Vem, kje je.”

“Kje?”

“V mački.”

Župnik pri verouku vpraša: “Otroci, kaj moramo storiti, da nam bodo grehi odpuščeni?”

“Najprej moramo grešiti,” odvrne Krikec.

Župnik je karal učence: “Na moje vrtu nekdo rabuta jabolka. Zapomnite si: Bog vse vidi!”

“Ampak nič ne špeca,” se je oglasil Krikec.

Vice sta zbrali Anka Pogačnik in Maja Jotić, 8. d

RAZVEDRILLO

KVIZ

Obkroži črke pred pravilnimi odgovori. Nato črke preberi po vrsti in dobil/a boš geslo.

1. Koliko je dolg kitajski zid?
č) 6250 km
f) 4790 km
g) 2040 km
 2. Iz česa je rodoški Kolos?
a) iz železa
b) iz brona
c) iz kamna
 3. Kaj je sfinga?
d) mitološko bitje s človeško glavo in levjim telesom
h) rimska boginja ljubezni
i) južnoafriško svetišče
 4. Na Kitajskem so odkrili glineno vojsko. Koliko vojakov šteje?
n) 10000
o) 4000
e) 8000
 5. V kateri državi stoji Tadž Mahal?
h) v Pakistanu
i) v Indiji
č) v Moldaviji
 6. Koliko tehtajo kamnite glave z Velikonočnega otoka?
a) 90 ton
b) 10 ton
c) 70 ton
 7. Kaj pomeni Akropola?
e) sveti kraj
š) mogočno mesto
s) mesto na vrhu
 8. Po čem je znana katedrala Vasilija Blaženega v Moskvi?
u) po pisanih kupolah v obliki čebule
v) da je notranjost iz zlata
b) da jo krasijo cvetlični vzorci
 9. S čim je bila v preteklosti pokrita Keopsova piramida v Egiptu?
e) z belim apnencem
z) z zlatimi lističi
a) s palmovim lesom

10. Kako še drugače imenujemo palačo v Versaillesu?

 - m) grad bele čaplje
 - n) grad sončnega kralja
 - a) Petronas

11. Koliko vrat je v Tebah?

 - c) 670
 - s) 200
 - a) 100

GESLO:

Nina Mikić, Vesna Rogl, Maša Petač, 7. b

RAZVEDRILLO

KRIŽANKA Z GESLOM

REŠI, ČE ZNAŠ!

1. Prostor, namenjen kopalcem na morju.
2. Ima osem rok. Kaj je to?
3. Živi na otoku Madagaskar in je plazilec, ki spreminja barvo.
4. Rastejo na Karibih, najprej so zelene, ko dozorijo, so rumene.
5. Živi v severnem delu Tihega oceana. Tako kot večina kitov, se tudi on hrani s planktonom. Barva v angleščini – grey.
6. Eden izmed oceanov. Voda v njem je topla in tropiska.
7. Kdo skače po z grmovjem poraslem območju, ki mu pravimo outbac (v Avstraliji).

Če pravilno rešiš križanko, dobiš za geslo letni čas, ki ti je najbolj všeč, saj takrat ni pouka. Jupi! Počitnice so tu!

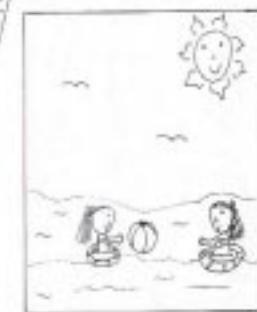
Uživajte _____!

GESLO:

Sestavila Maja Valjavec, 5. c

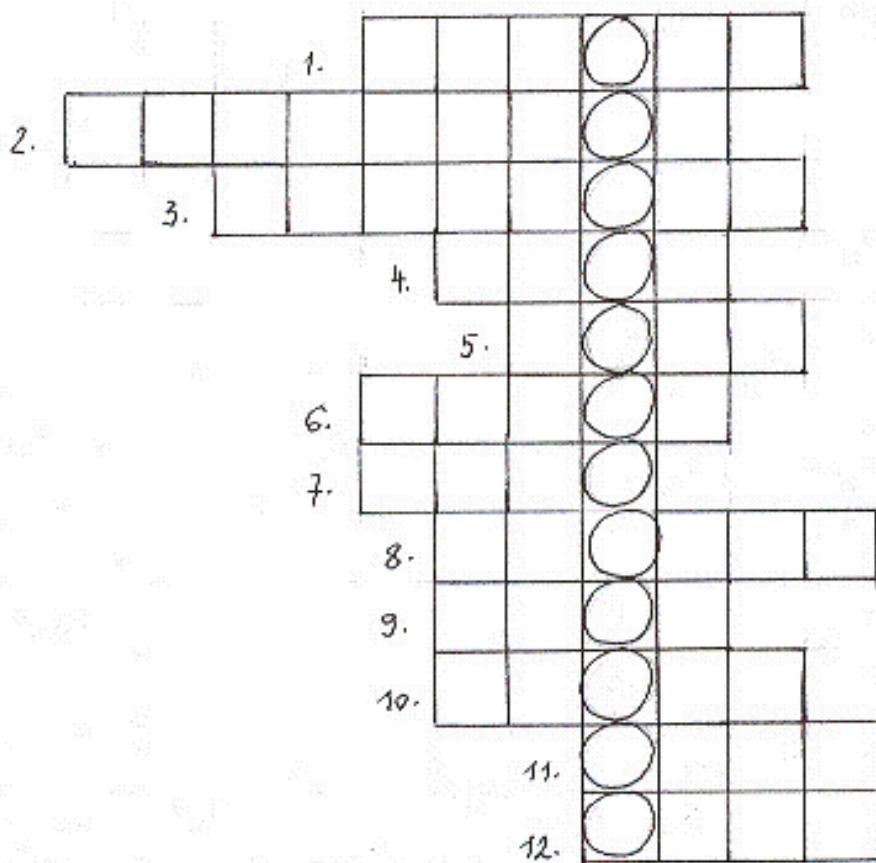
LETNI ČASI

ALJA IN TANJA 5.B

RAZVEDRILLO

ŠE ENA KRIŽANKA Z GESLOM

1. Protipomenka od mehkoba.
2. Smučar, ki vozi slalom.
3. Stoti del sekunde.
4. Grški bog ljubezni.
5. Ime pisatelja Cankarja.
6. Glavno mesto Grčije.
7. Prevozno sredstvo.
8. Oseba, ki jo psi sovražijo.
9. Moški, ki nosi kilt.
10. Žgalec oglja.
11. Vrednost blaga.
12. Prebivalka Irske.

Geslo: Učenci, ki obiskujemo to šolo, smo ...

Anka Pogačnik in Maja Jotić, 8. d

RAZVEDRILLO

UDELEŽITE SE NAGRADNEGA ŽREBANJA!

V nagradni kupon vpišite geslo kviza, geslo križanke in geslo še ene križanke in se udeležite nagradnega žrebanja.
Kupone oddajte v uredništvo šolskega časopisa Krik.

1. nagrada: žvečilni
2. nagrada: spet žvečilni
3. nagrada: še vedno žvečilni

K U P O N

Geslo kviza: _____

Geslo križanke: _____

Geslo še ene križanke: _____

Ime in priimek: _____

Razred: _____

